

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבה.

עין משפט
נר מצוה

גז א מיר פ"ח מכלות
אבות העומות הל'
ד:
גז ב מיר פ"א שם הל'
ד:
גז ג ד מיר פ"ב מכל'
טומאת מת הל' ה
ופ"ב מכל' אבות העומות
הל' יא ופ"ד הלכה ט:
גז ד ו ד מיר פ"ד מכל'
טומאת מת הל' ד:

מסורת הש"ס

(א) (לעיל קדמ':)
(ב) (מסורתא דא): (ג) (א"ל)
(ד) (מיר): (ה) (נפחים פנא):
(ו) (אבות פ"ג מ"א): (ז) שם,
(ח) (לעיל מו):

תורה אור השלם

1. וכל הו"ך על כפיו
בכל חתונה החלבת על
ארבע טפחים דם לכל
כל דגנע בנבלת יטקא
על הקרב ונשא את
נבלתם יבסם בגריו
וטקא עד הקרב טפחים
הקד' לכלב:
ויקרא יא כו, כח

גליון הש"ס

גמ' וקולית השרין. ולא
דוקא דהא שרין מטמא
בכפדסה אלא דיעק
שיכח מנגלה ושרי נקט
אשמויות לשלם הוא.
דמכין כדמיון כ"ד דף
פ"ד ד"ה אין לחיות:

הנהגות הב"ח

(א) ר"י ד"ה א"י וכו'
לא מטמי משום אבר:
(ב) ד"ה טמא וכו'
בבעלי חיים: (ג) ר"י
ד"ה טמא וכו' לא ילעזרין
ל"ה לחיות:

מובא רש"י

שימוש נותר. שומר
סין מוח חון לחות
וישמוהו הפלגות הללו,
טמאין את הדידים
טמא עמו טמא חתום
שיטתא את הדידים (פסחים
נ"ג, ב"מ). כדמחזיקין
כמו (ל) נפסיה
(שם).

וקולית המוקדשים. במסכת פסחים (דף קכ:) תנן הפגול והטמא
מטמאין את הדידים דגורי זהו רבנן משום חשדי כהונה ועליו כהונה
כדמפרש חתם וגורו אף נעלמות ששימשו נותר: וכלל אין עלמותיה
מטמאין דכתיב (ויקרא יא) בנבלתה ולא נעלמותה וכן שרן הלכך
קמזים טהורים אף מלמטה במשא
וכ"ש מנע דאי אפשר לו ליגע ואע"ג
דשומר מכנים ומזוילא טומאה ה"מ
בדבר שאפשר ליגע בטומאה עלמה
ואפילו לא נגע בה אלא בשומר טמא
כלל היכא דאי אפשר ליגע בטומאה
עלמה אין שומר מטמא: נקובים כל
שהוא. אפילו כמות השערה שאפשר
להכניס בו חוט השערה של ראשו או
זקנו והיה הוא מטמא כן דלקמן (קס"ו):
גמ' ואי דאיכא כוים מוח מכפנים
טמא נוקטם ועולה. קושא היא
אמאי אין מטמא בזהל הרי אין לה
חלל טפה וקיימא לן בנדרות (דף י"ז):
כל חלל שאין בו טפה אינו חולץ בפני
המת: ואי קמבר מוח שפנים מעלה
ארוכה לגשר במחין אש"ג דליכא מוח
הואלץ ובמחין לחי סוף המוח ללא שהרי
פעמים שהמוח כולו כלה וחסר וע"י
המוח גדל השער מלמעלה א"כ כלא
בשר וכלל מוח חשדי אבר כל עלם
חלול ותנן (א"ל) (א"ל) (א"ל) (א"ל)
אין להן שיעור אפילו פחות מכזית מן
המת ופחות מכעדשה מן השרין:
קמבר אין מוח שפנים מעלה ארוכה.
לגשר במחין והלא הואלץ וליכא בשר
אין סופו להעלות ארוכה בחי ולא אבר
מיקרי: א"ה במוקדשין אמאי טמאין.
הרי לא שימשו נותר דאין נותר בפחות
מכזית: כי נקבו אמאי טמאין. הא
אמרת דאין שומרי מלטרפין לטומאה
חמורה: רישא. דקולית המת: דליכא
כוים. לפיכך אין מטמא בזהל: סיפא.
מוקדשים ושרין ונבלה: דאיכא כוים.
לפיכך גבי מוקדשין איכא (ג) שיעור
נותר וגבי נבלה ושרין איכא שיעור
לטמא: ומאי קמ"ל. כיון דרישא ליכא
כוים (ואלמתי לא אשמינן דעלם
כשערה מטמא במגע ולא בזהל וכזית
מן הנבלה מטמא: מילי מילי. כל דבר
אשונה במשנתו אשמינן טעמא
בכל חד וחד מה שהראה זה לא הראה
זה: רישא. אשמינן מדלל טמא
בזהל על כדמין משעת מינה דמוח
שפנים אין מעלה ארוכה במחין דאי
מעלה בין אית כיה בין לית כיה (ו)
מטמא: מילאס היא. כוותר עלמו
ואיטריק לאשמינן דהכי הוא כדבר
מיר משום דכפסחים (דף קכ:) לא תנן
אלא הפגול והטמא אבל שמושו לא תנן
ואשמינן מתנינן דמשום (ד) שיעור
כוים נותר מטמא אפי' כשהיא קמזמה

נוגע אין מאהיר. וא"ת מנא ליה למידק מאהיר לא חי משום
דלא קמי לה הא לא קמי נמי משא אש"ג דעלם כשערה
מטמא במשא וי"ל דמשא לא אשמינן (ו) למתני אבל אהל הוה ליה
למתני כיון דאין עלם מטמא
מ"מ הוה ליה למתני בלתי נפשיה אמת
אש"ג דלא הוה דומיא דנוגע דנוגע
בכל מקום טמא אבל מאהיר לא מטמא
אלא כנגד המוח מ"מ במאי דהוה כדמיון
ואם תאמר ולמי ליה הא מני רבי יוסי
דלית ליה טומאה נוקעת ועולה לקמן
דשמעין ושם לא מתכנר ליה
לאוקמה כר' יוסי: וא"ל מוח שבפנים
מעה ארוכה במחין. פירש הקונטרס
אש"ג דליכא מוח כלל וזה דחקו מדלל
מוקי לה דלית כיה מוח ונחמס דחק
דמדנקט קולית משמע דמירי דאיכא
מוח קאל: א"ה במוקדשים ב'.
פירש בשלמא אי איירי בדאיכא כוים
א"ש מוקדשין אפי' לא מ"ד עברי פסחים
(פסחים קכא). נותר ככניהל דכל חד איירי
בשיעור דדייה אלא כיון דכמת מירי
דליכא שיעור מוקדשין אמאי חי איירי
דמאי קמ"ל רב מרי מתנינן היא ועוד
דכפ' כ"ד לולין (שם דף קכ. ג). מיתני
שיעורא לרב מרי ודמי לה ליתיה הך
מתנינן דכח ונראה דרב מרי
אשמינן עלמות שמשו נותר ככר
אפי' אין כן עשוי כלום וממני איכא
לאוקומי בדאיכא אכתי כוים ומ"מ
דחוש הוא דאיכא שימוש נותר בעולם
ובפסחים דכתיב לאחיו מעלמות פסח
דקאמר אלא לאו דלית כיה מוח היינו
שהיה זה מוח ככר דעשוי לא קאמר
דפשיטא דעמין שרפה משום מוח:
הבא במאי עסקין בששיפה. דמו
לא מעלה ארוכה והלכך כיון
דליכא כוים מוח לא מטמא בזהל דליכא
שיעור ולא הוה נמי אבר ואשמינן

דשיפה אינו מטמא בזהל:
ובאי נוגע דקתיב מאהיר. וקמ"ל
דנוגע היינו מאהיר ומלטרפין
וא"ת ליתני כוים מן המת הנוגע בו
טמא ואלא ידענא דנוגע היינו מאהיר
וי"ל דלא הוה שמעין ליה מהכא אלא
משום דקין לא נעלמה דכית מן המת
מטמא בזהל אלא השתא דקתיב קולית
א"מן המת וקתיב נוגע מוכיח דנוגע
היינו מאהיר דאי אפשר ליגע במוח:
ממש בחון הקולית אלא ע"י אהל:
הבא במאי עסקין בבית טוח
המתקשקש. הא דלא קאמר
כשיפסא דקאמר לעיל אפשר דסבירא
ליה דשיפה מעלה ארוכה במחין:
אמר

הנוגע
אחד מצטרף וטמא משני שמות טהור אלא מאי חד שמא הוא אימא סיפא אבל
הנוגע
אחד מצטרף וטמא משני שמות טהור אלא מאי חד שמא הוא אימא סיפא אבל
הנוגע

אחד מצטרף וטמא משני שמות טהור אלא מאי חד שמא הוא אימא סיפא אבל
הנוגע
אחד מצטרף וטמא משני שמות טהור אלא מאי חד שמא הוא אימא סיפא אבל
הנוגע

אחד מצטרף וטמא משני שמות טהור אלא מאי חד שמא הוא אימא סיפא אבל
הנוגע
אחד מצטרף וטמא משני שמות טהור אלא מאי חד שמא הוא אימא סיפא אבל
הנוגע

